

עפ"ג 57738/12/15 - ל ה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ג 57738-12-15 ה' נ' מדינת ישראל
לפני:
כב' הנשיא אברהם טל - אב"ד
כב' השופטת זהבה בוסתן
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
ל ה המערערות
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

13 ספטמבר 2016

פסק דין

כללי

1. המערערות הורשעה על פי הודאתה בת.פ. 17036-10-12 (בית משפט השלום בנתניה), בשלוש עבירות של גניבה בידי עובד, עבירות על סעיפים 391 ו-383 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. על פי הסדר טעון שגובש בין הצדדים וכלל את תיקון כתב האישום, התחייבה המערערות להפקיד בקופת בית המשפט 150,000 ₪ עובר לטיעונים לעונש. הוסכם כי אם יופקד הסכום תגביל עצמה המשיבה בטיעוניה ותטען לעונש ראוי של 24 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס. אם לא יופקד הסכום תהיה המשיבה רשאית לטעון לעונש באופן חופשי. המערערות בכל מקרה תהיה חופשיה בטיעוניה לעונש.

הסכום לא הופקד ולאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש הטיל בית המשפט קמא על המערערות 30 חודשי מאסר בפועל; מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים בתנאים המפורטים בגזר הדין; קנס בסך 10,000 ₪; ופיצוי בסך 250,000 ₪.

הערעור שבפנינו מכוון כלפי חומרת עונש המאסר שהוטל עליה ע"י בימ"ש קמא.

כתב האישום

3. מהחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, עולה כי בין השנים 1999-2011 (להלן: "התקופה

הרלוונטיות), עבדה המערערת בבית הספר "מורשת זבולון" שבנתניה, (להלן: "**בית הספר**") כמזכירה ראשית.

במסגרת תפקידה, הייתה המערערת אחראית על הנהלת החשבונות בבית הספר, ובכלל זה גם על גביית כספים מההורים, תשלומים לספקים וקופת המזומנים (להלן: "**הקופה הקטנה**").

במהלך התקופה הרלוונטית ניהל בית הספר שני חשבונות בנק - חשבון הורים וחשבון רשות (להלן: "**חשבונות בית הספר**").

במהלך התקופה הרלוונטית הייתה המערערת בעלת חשבון אישי בבנק הפועלים סניף 598 בנתניה (להלן: "**החשבון האישי**").

4. עפ"י האישום הראשון, במהלך השנים 2007-2009, במספר רב של הזדמנויות, משכה המערערת כספים מחשבונות בית הספר לצרכיה האישיים באמצעות שימוש בהמחאות ריקות שהיו ברשותה במסגרת תפקידה, ללא ידיעתה או אישורה של מנהלת בית הספר, מורשית החתימה הנוספת שהייתה חתומה על גבי ההמחאות.

המערערת רשמה את הסכום, את התאריך ואת שמה כמוטב על גבי ההמחאות הנ"ל, הוסיפה את חתימתה, והפקידה אותן בחשבונה האישי.

על מנת להסוות את מעשיה, רשמה המערערת בכזב במערכת הנהלת החשבונות כי ההמחאות ניתנו כתשלום לספקים שונים של בית הספר, הגם שבפועל לא קיבלו אותם ספקים כל תשלום.

כתוצאה ממעשיה של המערערת לא שולמו במועד חובות בית הספר לספקים בסכום של ₪150,000, אותם גנבה המערערת מבית הספר.

5. עפ"י האישום השני, במהלך השנים 2007-2009 הייתה המערערת לקוחה במכולת הנמצאת בקרבת מקום מגוריה בנתניה (להלן: "**המכולת**").

במהלך השנים 2007-2011 נרשמו במכולת סכומי הרכישות של המערערת בכרטיס לקוח על שמה.

במהלך התקופה הנ"ל, על מנת לפרוע את החובות שצברה בגין קניותיה במכולת, משכה המערערת כספים מחשבונות בית הספר באמצעות שימוש בהמחאות שהיו ברשותה במסגרת תפקידה.

המערערת רשמה על גבי ההמחאות את הסכום, את התאריך ואת בעל המכולת או המכולת כמוטב, הוסיפה את חתימתה וחותרמת בית הספר ופרעה באמצעותם את חובה ב-21 הזדמנויות, כפי שמפורט בנספח א' לכתב האישום.

במהלך אוקטובר 2010 או בסמוך לכך, באמצעות שימוש בהמחאה ריקה שהייתה ברשותה במסגרת תפקידה, משכה המערערת מחשבון בית הספר סכום של ₪14,100 בכך שרשמה על גבי ההמחאה הנ"ל את הסכום של

14,100 ₪, את התאריך ואת שמו של עו"ד משה דוד כשם המוטב, הוסיפה את חתימתה וחותרת בית הספר עם שמה של מנהלת בית הספר, ללא ידיעתה או אישורה, ושילמה לעו"ד משה דוד בגין חוב של בן זוגה.

על מנת להסוות את מעשיה, רשמה המערערת בכזב במערכת הנהלת החשבונות כי ההמחאות הועברו לספקים שונים של בית הספר, הגם שבפועל הם לא קיבלו את כל התשלום.

במעשיה, גנבה המערערת מבית הספר סכום כולל של 168,486 ₪.

6. עפ"י האישום השלישי, במסגרת תפקידה הייתה המערערת אחראית, בין השאר, על מערך גביית תשלומי שכר הלימוד מתלמידי בית הספר, ובכלל זה הוצאת קבלות ממוחשבות ורישום דבר התשלום במערכת הנהלת החשבונות.

במועד שאינו ידוע למשיבה, עובר ליולי 2010, רכשה המערערת קבלות ידניות ללא ידיעת הנהלת בית הספר.

במהלך יולי 2010 ועד ינואר 2011, וכנגד תשלום שכר לימוד במזומן שניתן לה על ידי הורי תלמידים, חילקה המערערת קבלות ידניות, אולם נמנעה מלהזין את התקבול במערכת הנהלת החשבונות ונטלה את הכספים לשימושה הפרטי.

כתוצאה ממעשיה של המערערת, והגם ששילמו בפועל את תשלום שכר הלימוד, נרשם חוב לאותם תלמידים במערכת הנהלת החשבונות של בית הספר, כפי שמתואר בנספח ב' לכתב האישום.

במעשיה גנבה המערערת ב-43 הזדמנויות סכום של כ- 39,311 ₪, אשר הגיעו לידיה בשביל בית הספר.

תסקיר שירות המבחן

7. מתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט קמא עולים הנתונים הבאים:

המערערת, בת 48, אם לשני ילדים בני 24 ו-17, משני אבות, פרודה, גרה עם בנה הבכור בנתניה ובתה לומדת בתנאי פנימייה.

בשנת 2011, לאחר חשיפת מעורבותה בעבירות נשוא כתב האישום, היא הושעתה מעבודתה ומאז אינה עובדת. כיום מתנהל נגדה הליך משמעתי בבית הדין של הרשויות המקומיות, והיא ממתינה לגזר הדין שיינתן בהליך זה.

המערערת החלה את עבודתה כמזכירה בבית הספר בשנת 1999 ובשנת 2010 היא נבחרה כעובדת מצטיינת.

המערערת הציגה בפני שרות המבחן מסמכים רפואיים המעידים כי בשנת 2011 חלתה בסרטן, עברה טיפולים כימותרפיים ושנה לאחר מכן עברה הליך רפואי לכריתת הרחם. בהמשך, עברה המערערת אירוע מוחי.

המערערת קושרת בין תחושות האשם שחשה בגין מעורבותה השולית לבין ההידרדרות במצבה הרפואי.

המערערת מסייעת ומטפלת בהוריה, בני 70, ואחותה ניתקה איתה קשר לאחר מעורבותה במעשים דנן.

המערערת הציגה בפני שירות המבחן מסמכים לפיהם הגיעה להסדר תשלום עם לשכת ההוצאה לפועל, בגין חובות שצברה.

8. המערערת נעדרת עבר פלילי, לאחר חשיפת המעשים מצבה הנפשי הידרדר והיא חשה תחושות דיכאון וחרדה. המערערת הציגה בפני שירות המבחן מסמכים רפואיים המעידים על מצבה הנפשי, שלא נפרט את תוכנם מחמת צנעת הפרט. לאחר חשיפת העבירות, היא פנתה לטיפול פסיכולוגי, אותו סיימה כשחשה שהטיפול מוצה. היא נוטלת טיפול תרופתי, אשר מאזן את מצבה הנפשי, ותיארה את הטיפול כמקל על מצבה ומסייע לה. המערערת נמצאת באיזון מבחינת מצבה הנפשי, מטופלת תרופתית ונמצאת בקשר מעקבי עם הפסיכולוגית.

בהתייחס לעבירות, המערערת נטלה אחריות מלאה על ביצוע, וציינה כי החלה בביצוע בתקופה משברית מבחינה כלכלית, בשל חובות שצברה וחוסר יציבות תעסוקתית של בעלה. המערערת תיארה את התחושות הקשות שליוו אותה במהלך ביצוע העבירות של בגידה באמון הגורמים השונים בבית הספר וכן באמון של הורי התלמידים. היא הביעה צער וחרטה על האופן בו נהגה ומסרה כי היא מבינה את חומרת מעשיה, ומאז היא שילמה מחירים אישיים, חברתיים, משפחתיים ובריאותיים.

המערערת הביעה נכונות להשתלב בקבוצה טיפולית.

9. שירות המבחן התרשם כי טרם מעורבותה בעבירות נשוא הדיון, המערערת ניהלה אורח חיים תקין ונמנעה ממעורבות שולית. לאורך השנים היא עשתה מאמצים להציג כלפי חוץ תפקוד תקין בבית ובעבודה, למרות הקשיים הרגשיים והכלכליים עימם התמודדה. עוד התרשם שירות המבחן, כי ההליכים המשפטיים המתקיימים נגדה, מהווים עבורה גבול ברור ומרתיע, אשר יש בו כדי להפחית את הסיכון להישנות התנהגות דומה.

10. שירות המבחן המליץ להעמיד את המערערת במבחן למשך שנה, במהלכו היא תשולב בטיפול בשירות המבחן, בכפוף להתחייבותה להמשך טיפול פסיכיאטרי. השתת עונש מאסר בפועל על המערערת עלול לגרום לנסיגה במצבה הנפשי ולסכן את ההליך השיקומי אותו היא עוברת, והוא המליץ על הטלת עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד צו המבחן.

גזר דינו של בית משפט קמא

11. בית משפט קמא קבע כי הערך החברתי שנפגע הוא האמון שניתן במערערת כעובדת אחראית על מערך הכספים בבית הספר וציין את והפגיעה בקניינם של בית הספר והורי התלמידים, דבר שהביא לפגיעה ברווחת התלמידים.

12. בתי המשפט לא נהגו ביד קלה עם מי ששלח ידו בכיס מעבידו, תוך ניצול האמון שניתן בו, והשיתו על

נאשמים בעבירות כאלה עונשי מאסר לריצוי בפועל וקנס משמעותי על מנת להעביר מסר בדבר אי כדאיות ביצוען.

לאחר סקירת הפסיקה העמיד בית משפט קמא את מתחם העונש לכל אחד מהאישומים על 18 עד 48 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, וכן קנס ופיצוי משמעותיים.

13. חרף פנייתה של המערערת לטיפול פסיכולוגי לאחר חשיפת המעשים, והחרטה שהביעה על ביצועם, ועל אף ששילמה מחירים חברתיים רבים לא מצא בית משפט קמא כי מדובר ב"מי שהשתקמה או שיש סיכוי ממשי שתשתקם" באופן שיש בו כדי להביא לחריגה ממתחם העונש ההולם.

גם התחשבות במצב בריאותה ומצבה הכלכלי של המערערת לא מצדיק סטייה ממתחם העונש לקולא.

14. בית משפט קמא קבע כי מעשיה של המערערת תוכננו היטב, בוצעו בתחכום רב, תוך ניסיונות לטשטש את עקבותיהם. היא ביצעה את מעשיה לבדה בשל מצבה הכלכלי, ומחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה עלה כי לא נגרעה יכולתה להבין את אשר היא עושה והיא אינה קרובה לסייג לאחריות פלילית.

15. בית משפט קמא התחשב בנסיבותיה האישיות של המערערת, בעובדה כי היא נעדרת הרשעות קודמות, ובעובדה שעונש מאסר יפגע בה, בילדיה ובהוריה המבוגרים בהם היא מטפלת. כן התחשב בית המשפט קמא בהודאתה, בתיקון כתב האישום לקולא בעקבות הליך של גישור, ובעובדה שנטלה אחריות על מעשיה והפקידה 50,000 ₪, אף כי לא עלה בידה להפקיד את יתרת הסכום כפי שהתחייבה בהסדר הטיעון. בנוסף התחשב בית המשפט קמא בכך שהמערערת ניהלה חיים נורמטיביים עד הסתבכותה בעבירה ומאז לא שבה והסתבכה בפלילים.

נימוקי הערעור

16. בית משפט קמא הטיל על המערערת עונש חמור ולא נתן משקל מכריע לחלוף הזמן, להעדר עבר פלילי, למצבה הבריאותי הלא פשוט, למצבה הנפשי הרעוע, המצביע על חשש אמיתי לסכנה לחייה, ולהמלצת שירות המבחן להליך שיקומי על ידי המשך טיפול במסגרת צו מבחן והמשך הטיפול הפסיכיאטרי.

בית משפט קמא הציב את המקרה של המערערת ביחד עם מקרים ונסיבות חמורים הרבה יותר בתחום הזה של העבירות.

17. לא היה מקום לקבוע מתחם עונש לכל אירוע בנפרד. המתחם שנקבע לכל אירוע הוא רחב וקשה מאוד, ואינו מתיישב עם נסיבות המקרה ועם מדיניות הענישה. מדובר בהחלטה שגויה ולא מידתית, המנוגדת לפסיקת בית המשפט העליון, שעמד על כך כי קביעת מתחמי עונש שלא לצורך עלולה במקרים מסוימים להעלות את רף הענישה באופן שאינו ראוי.

בית משפט קמא לא נימק בהחלטתו מדוע מדובר באירועים נפרדים וכיצד גזר את דינה של המערערת. היה על בית משפט קמא לקבל את טענת ההגנה כי מדובר באירוע אחד, כפי שנקבע בע"פ 5643/14 אהמד עיסא נ' מדינת ישראל. בענייננו כל העבירות בוצעו בין השנים 2007-2011 במסגרת תפקידה של המערערת כמזכירה ראשית, הקורבן (בית הספר) הוא אחד והמקום (בית הספר) הוא אחד. מדובר בסדרת עבירות מאותו סוג שנעשו בנסיבות דומות ממש ובזמנים חופפים. על פי הפסיקה ההגדרה של "אירוע אחד" היא מספיק רחבה כדי לכלול בתוכו פעולות שבוצעו על פני רצף זמן, כמו אלה שעשתה המערערת.

18. סכום כל הכספים אותם גנבה המערערת מבית הספר עומד על 357,000 ₪. מתוך סכום זה הפקידה המערערת 50,000 ₪ לטובת השבה, וויתרה על כל הכסף בסכום של מעל 200,000 ₪ שהצטבר לזכותה במהלך שנים רבות של עבודה לטובת השבה. הסכום אמנם טרם עבר לעיריה, למרות מאמציה של המערערת, אך אין ספק שסכום זה יוחזר לעיריה/בית הספר.

19. העבירות אותן ביצעה המערערת החלו בשנת 2007, לאחר שנים של עבודה ללא רבב, והם נבעו מהמצוקה הכלכלית הקשה שלה ושל משפחתה וממצבה הנפשי, כעולה מתסקיר שירות המבחן. אין בכך כדי להצדיק את מעשיה אך הנזק שנגרם לבית הספר לא הביא להתמוטטותו הכלכלית ולא פגע בכיסם של מי מההורים.

המערערת נטלה בממוצע אלפי ₪ בודדים בכל חודש על מנת לשלם חובות למכולת והוצאות הבית, בהן לא עמדה עקב מצבה הכלכלי הקשה.

20. אין מחלוקת כי המערערת ביצעה את המעשים בכוונה, אולם הם בוצעו באופן "חובבני" ביותר ונעדר כל תחכום. השיקים של בית הספר הופקדו בחשבונה האישי של המערערת ובחשבון המכולת שלה, באופן גלוי לעיני כל, וכל בחינה פשוטה ע"י מבקר, כפי שנעשה במקרה דנן, היתה מגלה זאת - כפי שאכן קרה. דפוס פעולה זה מצביע כי אין מדובר ב"עבריינית מקצועית".

מתסקיר שירות המבחן עלה כי המערערת, שחשה בושה רבה ממעשיה, ביצעה ניסיון אובדני ביום בו זומנה לשיחת בירור.

21. נסיבות המקרה מתיישבות הרבה יותר עם מדיניות ענישה של מאסר קצר ומתון או מאסר על דרך של עבודות שירות, מאשר עם פסקי הדין עליהם הסתמך בית משפט קמא. נסיבות המקרה מצדיקות סטייה ממתחם הענישה לצורכי שיקומה של המערערת, לאור נסיבותיה הקשות, מצבה הנפשי הקשה, חלוף הזמן, התסקיר החיובי והתכנית הטיפולית לטווח ארוך.

המערערת לא עמדה בתנאי ההסדר, והייתה חסרה חלק מהכסף, אולם עדיין המידתיות ביחס לנסיבות המקרה, בעינה עומדת והיה על בית משפט קמא להתחשב גם בכך. המקרה אינו יכול להיכלל במתחם כל כך מחמיר, השולל מניה וביה מאסר בדרך של עבודות שירות או של מאסר מתון בהרבה.

22. בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש לקחת בחשבון את הנתונים הבאים: העדר עבר פלילי; גילה של המערערת (כבת 50); היותה אם לשני ילדים; העובדה כי זה מאסרה הראשון; חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות (כמעט 5 שנים), כאשר כתב האישום הוגש בחלוף כשנה ושמונה חודשים; מצבה הרפואי של המערערת; הודאתה; התביעה האזרחית שהוגשה נגדה על ידי העיריה; ויתורה על הכספים שנצברו לזכותה במהלך כל שנות עבודתה לטובת השבה (סכום של מעל 200,000 ₪); לא נפתחו נגד המערערת תיקים נוספים; מאז הושעתה ממקום עבודתה מתנדבת המערערת במעון לניצולי שואה; המערערת הפכה לשבר כלי והמוטיבציה שמגלה המערערת להשתלב בטיפול, שלהערכת שירות המבחן יסייע למניעת רצדיביזם.

שירות המבחן עמד על כך כי עצם ההליכים המשפטיים נגד המערערת היוו עבורה גבול מרתיע והדבר מצביע שהעונש היה צריך לעמוד על מאסר לזמן קצר לכל היותר.

קביעתו של בית משפט קמא לפיו יש לקרב את עונשה של המערערת לרף התחתון של המתחם, לא באה לידי ביטוי בפועל בעונש שהטיל עליה.

תגובת המשיבה

23. העונש שהוטל על המערערת ע"י בית משפט קמא הוא עונש ראוי ומאוזן. המערערת עברה עבירה של גניבה בידי עובד בעשרות הזדמנויות, במשך 4 שנים ובסכומים של מאות אלפי שקלים. מדובר בגניבה שיטתית, תוך כדי ביצוע פעולות הסוואה. המערערת לא הפסיקה את מעשי הגניבה, עד שנתפסה.

הגניבות אמנם לא מוטטו את בית הספר, אך ספק אם כך היו פני הדברים אילולא תמיכת העיריה בבית הספר. במהלך השנים בהן התנהל המשפט לא החזירה המערערת, ולו שקל אחד, ועובר לטיעונים לעונש הפקידה סכום של 50,000 ₪ בלבד.

24. בית המשפט קמא התחשב לקולא בהודאת המערערת, בחלוף הזמן, במצבה הפיזי והנפשי של המערערת, במחיר החברתי ששילמה ובעברה הנקי ולכן אין מקום להתחשב בהם פעם נוספת. נוכח מדיניות הענישה הנוהגת עונש המאסר שהוטל עליה הוא מקל.

דין והכרעה

25. בפתח הדברים נציין כי דחינו פעמיים את הדיון על מנת לאפשר למערערת להפקיד את יתרת הסכום הכספי שאותו התחייבה להפקיד במסגרת הסדר הטיעון, אך הדבר לא עלה בידה.

לטענת בא כוח המערערת היא הפקידה בקופת העיריה סכום של 207,000 ₪, אך הצדדים חלוקים אם יש בכך השבת הנזק לביה"ס או לעיריה בלבד, האוחזת בידה פס"ד המחייב את המערערת לשלם לה 900,000 ₪. במחלוקת זו איננו יכולים להכריע.

26. המערערת ביצעה במשך 4 שנים עבירות של גניבה בידי עובד.

העבירות בוצעו כלפי אותו מעביד, בשיטות שונות בהן פעלה במקביל, דבר המצביע על התכונן, התחכום ופעולות ההסוואה אותן נקטה המערערת.

27. בית משפט קמא קבע מתחם עונש לכל אחד מהאשומים מבלי שנימק מדוע יש לראות במעשיה של המערערת שלושה אירועים נפרדים המחייבים קביעת מתחם נפרד לכל אחד מהם.

בע"פ 4910/13 ג' אבר נ' מדינת ישראל קבע ביהמ"ש כי "אירוע" כמשמעותו בסעיף 40 י"ג לחוק העונשין יפורש בהתאם למבחן "הקשר ההדוק".

השופטת דפנה ברק-ארז עמדה באותו פס"ד על מהותו של מבחן הקשר ההדוק והרציונאליים להחלתו:

"לשיטתי, נקודת המוצא לפרשנותו של המונח "אירוע" צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה"אירוע". ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות).

ניתן לטול דוגמא נוספת: אדם מחליט לאיים באלימות על מספר אישי ציבור שלעמדותיהם הוא מתנגד באופן אידיאולוגי, ובמסגרת כך שולח אליהם במשך מספר חודשים מכתבים מאיימים, עד אשר הוא נתפס. במקרה זה, נפלו קורבן למעשים מספר אישי ציבור, והם אף בוצעו בהפרשי זמן זה מזה, כך שניתן לראות בפגיעה בכל אחד מהם "מעשה" נפרד - בין לפי המבחן הצורני-עובדתי ובין לפי המבחן שעניינו הערך החברתי המוגן (אשר מתייחס להגנה על כל אדם ואדם). עם זאת, הפגיעה בכלל הקורבנות נובעת מתוכנית עבריינית אחת, ויש בין העבירות השונות קשר הדוק. לכן, אני סבורה כי נכון יהיה לנתחן כ"אירוע" אחד שבצידו ייקבע מתחם ענישה אחד".

בחינת מעשיה של המערערת במבחן "הקשר ההדוק" מצביע על אירוע אחד של גניבה בידי עובד, שנמשך ארבע שנים, בוצע במספר שיטות ובמקביל. מטרת המעשים הייתה לגנוב את כספי המעביד, כל העבירות בוצעו כלפי אותו מעביד, ובמקביל (בין השנים 2007-2011) ולכן לא היה מקום לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהאישומים.

28. בקביעת המתחם התחשב בית המשפט קמא בכל השיקולים הרלוונטיים ולא ראינו להתערב במתחם, שהוא רחב דיו כדי לחול על כל האירועים ועולה בקנה אחד עם הפסיקה עליה הסתמך ביהמ"ש קמא בעת שקבע את המתחם.

29. בהתייחס לעונש בתוך המתחם טוען ב"כ המערערת כי המעשים שיוחסו לנאשמים בפסיקה עליה הסתמך בית משפט קמא - עפ"ג (מח' מרכז) 26410-12-10 **מיסון נ' מדינת ישראל** (להלן: "**ענין מיסון**"); עפ"ג (מח' מרכז) 27761-10-15 **אבן טוב נ' מדינת ישראל** (להלן: "**ענין אבן טוב**"); וע"פ 3196/07 **נחמה מילר נ' מדינת ישראל** (להלן: "**ענין מילר**") - חמורים הרבה יותר ממעשיה של המערערת במספר פרמטרים. לשיטתו, יש ללמוד גזרה שווה לענייננו מע"פ (מחוזי ת"א) 71647/05 **מדינת ישראל נ' בנליצי' (להלן: "ענין בנליצי'")** ומע"פ 3541/11 **מדינת ישראל נ' גור פריג** (להלן: "**ענין גור פריג**") וצריך היה להטיל על המערערת עונש מאסר מתון בהרבה.

30. איננו סבורים כי המקרים בענין בנליצי' ובענין גור פריג דומים לענייננו.

בענין בנליצי' ערערה המדינה על קולת העונש. סכום הגניבה היה נמוך בהרבה (₪ 115,000), והעבירות בוצעו בפרק זמן של 9 חודשים בלבד ובשיטה אחת. בענייננו סכום הגניבה גבוה בהרבה, העבירות בוצעו על פני ארבע שנים ובאופנים שונים כדי להסוות את הגניבות. עוד יש לציין כי בענין בנליצי' העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית היה קל וערכאת הערעור, שאינה ממצה את הדין עם מי שהחליטה להחמיר בעונשו, הטילה על הנאשמת מאסר לתקופה של 10 חודשים. גם בענין גור פריג הוגש ערעור על קולת העונש ובית המשפט אכן החמיר בעונשה של המשיבה וקבע כי בעבירות מסוג זה עונש מאסר יהלום.

כדי להבהיר מה העונש הראוי הפנה בית המשפט בענין גור פריג למקרה דומה לענין גור פריג, ע"פ 4669/93 **רחל בסט נ' מדינת ישראל**, שבו בעת מתן גזר הדין הייתה המערערת בשלב סופי של הריונה, וחרף זאת היא נידונה לשנתיים מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

כשם שב"כ המערערת הפנה לפסיקה שדנה במקרים קלים יותר הפנתה המשיבה לפסיקה במקרים חמורים יותר. ביהמ"ש קמא היה ער לכך ואיזן כראוי בין כל השיקולים הרלוונטיים כשהטיל את העונש על המערערת.

לאור האמור אנו סבורים כי עונש המאסר שהוטל על המערערת אינו חורג לקולא או לחומרא מהפסיקה הנוהגת.

31. למרות האמור לעיל מצאנו כי יש מקום להתערב במידת מה בעונש המאסר שהושת על המערערת משני טעמים:

א. בימ"ש קמא גזר את דינה כאילו היה מדובר בשלושה אירועים ולדעתנו, כפי שפירטנו לעיל, מדובר באירוע אחד.

ב. על אף שהמערערת לא הצליחה להחזיר סכום נוסף על הסכום של 50,000 ש"ח שהפקידה בבית המשפט עובר למתן גזר דינה בבית משפט קמא, אנו ערים למאמצים שעשתה כדי להחזיר סכום נוסף והיא אף הצליחה להחזיר, אם כי לעיריה, סכום של 200,000 ₪ מתוך הכספים

שנצברו לזכותה בשנות עבודתה.

32. בהתחשב באמור אנו מעמידים את עונשה של המערערת על 24 חודשי מאסר בפועל.

יתר חלקי גזר הדין בת"פ 17036-10-12 (בית משפט השלום בנתניה) יעמדו בתוקפם.

המערערת תתייצב לריצוי מאסרה בבית סוהר "נווה תרצה", ביום 28.11.16 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותה תעודת זהות ופסק-דין זה.

על ב"כ המערערת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערערת לריצוי עונשה.

יתר חלקי גזר הדין יעמדו בתוקפם.

ניתן והודע היום, י' אלול תשע"ו (13 ספטמבר 2016) במעמד ב"כ הצדדים והמערערת.

שמואל בורנשטיין, שופט

זהבה בוסתן, שופטת

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**